ANUL X. No. 1147 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 19 Decembrie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe șase luni 500
Telefon redacție: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI și VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREȘTI.
Directori: E. EMILIAN și E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPĂ TARIF
Telefon administrație: 325/34 —325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Săptămâna

Tot ce are poliția mai select a colaborat 3 săptămâni încheiate pentru a «pregăti» publicului bucureștean reuniunea pugilistă de Sâmbătă seara. Toți comisarii, toți gardienii și toți agenții secreți cari veghează la bună liniștea mea, a dumitale și a dumnealui, au fost massați la Kludsky în fericita seară a mult așteptatului spectacol, spre satisfacția nemărturisită — bineînțeles — a domnilor certați cu codul penal și cu celelalte coduri. (Fructul acestei satisfacții a se căuta la rubrica «Intâmplări din Capitală» în cotidianele bucureștene)

Aici nu interesează desigur nici micul incident polițisto-financiar dela sfârșitul spectacolului și nici atmosfera de menagerie parfumată în care s'a desfășurat reuniunea.

Esențialul este desigur valoarea sportivă a spectacolului și numai despre ea voi vorbi, deși tare aș fi vrut să spun și altele, de ordin mai puțin technic, dar mai mult senzațional (Senzaționalul fiind leguma cea mai bine îngrijită din grădina preocupărilor polițiste, o las în seama colegului meu dela «Aspecte»).

Așa dar, techniceşte vorbind, reuniunea a însemnat un mare succes, la care au subscris voios cei aproape 5000 spectatori massați ca la pomană lângă cuștile cu lei și alte dobitoace carnivare.

Incepând cu matchul de amatori și terminând cu disputa dintre Spakow și Andersson, nici o partidă anostă, nici o partidă mai dinainte disputată.

Și, ca întotdeauna, semivedeta a fost întâlnirea cea mai interesantă, cea care a redus — e drept, mai puțin ca de obiceiu — valoarea technică a corpului de afiș. Este un paradox de o sută de ori confirmat, dar imposibil de evitat măcar o dată.

Victoria, atât de concludentă a comingmanului Stoian și mai ales stilul în care a fost repurtată, a prilejuit o deslănțuire de entuziasm care a amintit perfect atmosfera în care — mai de mult — fusese primită victoria de consacrare a lui Mielu Doculescu.

Povestea cu idolii care se dărâmă și cu sadica plăcere a massei de a le mișca din soclu, rămâne așa dar o actuală și trista (bineînțeles unilaterală) realitate.

Noroc că ne mai oferă din când în când și alte sporturi, prilej de bucurii, căci altfel am rămâne numai cu idoli noi și socluri dărâmate...

Așa bunăoară N. A. C. a învins la Paris pe nu știu cine, iar Crișana a cedat de o nimica lui Nicholson la Viena. Două performanțe diferite, dintre cari — conform alchimiei noastre sportive — secundul este cel mai bun, pentrucă NAC nu e N.A.C. și nici campion al României așa cum îi place să se numească peste hotare. Amănunte mai ample veți căpăta la întoarcerea în țară a C.A.O.-ului.

In celelalte sporturi liniște completă, la care s'a asociat grațios — se putea altfel? — și simpaticul nostru hockey pe ghiață, care — se zice — așteaptă să se repare frigoriferul patinoarului artificial, defectat de ultimul îngheț.

Si non e vero...

L. ROȘIANU

Un luceafăr la orizont

Reuniunea pugilistă de Sâmbătă seara, dela circul Kludsky, a fost dominată de două fapte, egal de îmbucurătoare. Succesul franc al reuniunei. O reușită necunoscută de vreo altă întrunire similară în local închis. De dimensiunile arenei, neîncăpătoare pentru numeroșii susținători ai boxului indigen. Reconfortant, venit la timp. A nu știu câta dovadă irefutabilă că nu lipsește nici vitalitatea, nici concursul necondiționat al mulțimilor. Imprejurările vitrege sunt knock outate, din când în când, cu vigoarea concentrată a unui sport în plină înflorire.

Succesului întrunirei — adevărată gală — i s'a suprapus o biruință egal de deplină, de revelatoare și cu atât mai îmbucurătoare cu cât nu putea fi prevăzută în triumfala ei splendoare.

Boxul român a căpătat în Vasile Stoian omul de nădejde pe care îl aștepta, de atâta timp și care întârzia să apară.

Acest luceafăr a răsărit Sâmbătă seara.

Detestăm ditirambii. In speță nu se pot însă ocoli expresiile de suprem elogiu, deslănțuite de entuziasta revelație. Ne grăbim să facem o justă demarcație. Să nu fie considerat nimic ditirambic. In sport, ca în niciun domeniu, isprăvile trăesc și se clădesc pe domeniul înșelător al nisipurilor mișcătoare.

Refuzăm însă orice prudență de cronicar în elogierea victoriei lui V. Stoian, fiind convinși că ea abia e răsăritul unui cariere de strălucitoare glorie. Mai avem credința că nu suntem decât ecoul celor câtorva mii de spectatori cari au aplaudat frenetic pe marele învingător.

Nu ne-a entuziasmat victoria în sine. Victoriile sunt efemere. Nu ambalează prin ele însile, cât prin perspectivele de continuitate, de depășire a vechilor posibilități. Potolirea eternei dorințe umane spre mai bine.

Nu reliefăm atât biruința lui V. Stoian — nume predestinat succesului în sportul român — asupra excelentului și atât de simpaticului Doculescu.

Salutăm mai mult boxeurul, de mare viitor.

Câți au bănuit că Stoian este înzestrat din plin cu calități atât de multiple și atât de rare pentru a forma, în buchetul lor, un boxeur complet. In primul rând o formidabilă iuțeală, însușirea primară a ori cărui atlet de seamă.

Viteză, care a surclasat pe aceia a consacrat rapidului Doculescu.

Un punch — definitiv verificat — care a mers până la sonarea adversarului. Și nu se poate spune că Doculescu nu știe să primească lovituri dureroase.

O varietate desăvârșită în gama boxului. A plasat toate loviturile. Un box seducător de colorat.

O perfectă adaptare la orice situație. A lovit, din orice poziție, cu o derutantă mobilitate în execuție. A pătruns inpenetrabilul blocaj al lui Doculescu.

Un suflu inepuizabil. S'a menținut într'un train drăcesc dela început până la sfârșit.

Calitățile ofensive s'au dovedit fericit împletite cu cele defensive.

O gardă ermetică. Ar putea deveni chiar perfectă, supusă unei ușoare retușări, pe care o va aduce desigur rutina. Intoarce prea mult umărul, micșorând câmpul ofensiv.

Apreciabilă putere de recuperare. A primit și ebiciocane, plecate cu vrăjmășie. Nu s'a resimțit.

Admirabile reflexe. Băiatul acesta e boxeur înăscut. Lucrează mai mult din instinct. Și instinctul lui nu greșește. E născut pentru box. Natura creiază anume ființe special destinate unor funcțiuni. Stoian e o minunată mașină pugilistă.

Aprofundarea profesională clădește exemplare demne de cinste. Opera omului nu poate da însă fiorul minunățiilor naturei.

Aci stă marele adevăr. Pe Stoian l-a învățat instinctul să boxeze. E desigur și meritul harnicului și perseverentului Pavelescu de a-l fi descoperit, de a-l fi ridicat și susținut cu o încredere oarbă în steaua băiatului. Nu s'a înșelat.

Mai are o îndatorire. De a-l conduce cu aceiaș credință și de aci înainte, când începe greul urcușului cel mare. Panta abruptă care duce spre vârful definitivei consacrări.

In boxul român s'au ivit o sumă de nădejdi. S'au frânt însă pe drum. Mai devreme sau mai târziu. Din pricină că s'a perseverat în greșală. S'au forțat etapele. S'a mers în goană. Tot ce poate fi mai fatal în cariera unui boxeur. In această meserie nu se capătă nimic fără a fi pârguit de căldura experienței. Schimbarea bruscă de atmosferă arde aripile ascensiunei. Să fie cel puțin acum învățare de minte. Stoian să fie lăsat să se desăvârșească în voe. E tânăr. Chiar crud. Are timp, pentru a pătrunde toate tainele spinoasei lui meserii, încercând treptat dificultățile. Steaua, care este acum la răsărit, va putea străluci în splendoarea ei abia peste câțiva ani. Timpul necesar pentru a ajunge în mijlocul boltei.

Atunci e foarte probabil că vor fi realizate integral frumoasele nădejdi puse pe o carieră inaugurată sub auspicii atât de seducătoare. Stoian este capabil să procure mari satisfacții. Să devină un urmaș — în bucuriile procurate boxului român — al lui Popescu Lucian, care ne-a dăruit două campionate europene.

N. PAPAGHEORGHE

Imensele progrese realizate de aviația mondială în 23 ani

In 23 ani, recordurile de viteză în avion, au realizat progrese uimitoare; o dovadă a faptului că aparatele mai grele decât aerul au ajuns în situația de a da un randament formidabil.

In 23 ani, recordul de viteză a trecut de la 54 km. 810 pe oră, la 657 km. 076. Cifrele vorbesc de la sine. Este un progres formidabil și dacă cineva ar fi profetizat în epoca embrionară a aviației, acest veritabil salt, cu siguranță că el ar fi fost considerat nebun și ca atare soarta i-ar fi hărăzit o celulă într'un spital de boli nervoase.

FRANȚA, ITALIA, STATELE UNITE ȘI ANGLIA

La obținerea celei mai mari viteze aeriene au colaborat patru țări. Franța a deținut supremația, până în anul 1922, când Sadi Lecointe, unul dintre cei mai mari sburători ai lumei a reușit în ziua de 21 Septembrie să atingă 341 km. 233, pe când primul record mondiaal, oficial controlat fusese stabilit de francezul Tissandier, la 20 Mai 1909, cu 54 km. 810 pe oră.

După ce Sadi Lecointe, reușise cu aproape 342 km. americanul Mitchell, contribui la trecerea titlului peste ocean, pentruca la 15 Februarie a anului următor, Sadi Lecointe să isbutească a-l readuce Franței. Titlul nu rămase mult timp în Europa, întrucât americanul Maughan îl recuceri pentru Statele Unite. Nici americanilor nu le-a fost însă dat să păstreze prea mult timp, titlul mondial. La 4 Noembrie 1927, el intră în patrimoniul Italiei, grație performanței lui De Bernardi, care reuși 479 km. 290. Aceluiaș Bernardi îi reveni meritul de a fi depășit, 500 km. pe oră. Ziua de 30 Martie a anului 1929 coincide cu realizarea celor 512 km. 776 pe oră.

De aci încolo, Anglia intră în arenă și titlul mondial trece în posesia ei, grație performanței locotenentului Stainforth care, la 10 Septembrie 1929, în cursul disputei pentru cupa Schneider, a realizat 541 km. 100 pe oră. Două zile mai târziu, compatriotul său Orlebar îl deposedă de sceptrul mondial, sburând cu 575 km. 700 pe oră.

Acest record rezistă doi ani și o zi, iar la 13 Septembrie 1931, Stainforth reintră în posesia titlului de recordman mondial, datorită realizărei unei viteze orare de 609 km. 991.

Insfârșit, anul trecut, la numai 17 zile, locotenentul Stainforth, concurând în cupa Schneider reuși să îmbunătățească propriul său record, cu aproape 50 km. pe oră. El sbură cu o medie orară de 657 km. 076, performanță ce constituie actualul record mondial.

Până la 4 Noembrie 1927, aceste recorduri au fost realiazte pe avion iar, de la această dată încoace, ele au fost stabilite pe hidroavioane.

APARATE UȘOARE

După cum ușor se poate constata, din 1929 englezii nu mai au rivali în materie de recorduri de viteză în avion. Dornici să cucerească cupa Schneider ei au aplicat formule fericite motoarelor și hidroavioanelor, fără să se gândească la inovații. Cu această metodă recordul de la 10 Septembrie 1929: 541 km. 100 care părea să marcheze limita puterii de pătrundere în aer, deveni la 30 Septembrie 1931, 657 km. 076.

Hidroavioanele cari au concurat la realizarea acestei viteze sunt departe de a fi niște monștrii. O alianță între finețea celulei și supraalimentarea relativ normală a motorului, a permis unui pilot dibaci, grație perfectei răciri cu apă sau cu ethyl-glycol, și ulei, să obțină rezultate de o excepțională calitate.

Aparatul lui Stainforth are planuri de dimensiuni reduse, un fuselaj suplu și fin care s'a putut realiza grație depozitării rezervoarelor de combustibil, în flotoarele hidroavionului. Motorul este însă foarte puternic. El numără 2.200—2.500 H. P. Sistemul de supra-alimentare cuprinde o turbină rotativă cu un regim de 10 ori superior celui al motorului și aceasta pentru a împinge în cilindri, amestecul de gaze.

Cu alte cuvinte, ceiace s'a realizat la automobile datorită turației, s'a reușit în aviație datorită supra-alimentărei. Compresorul și-a spus cuvântul odată mai mult.

Pe tot timpul sezonului de iarnă — pentru a putea avea absolut toate știrile din țară și străinătate — «GAZETA SPORTURILOR» va apare atât Luni cât și Vineri la ora 4 d. a.

Vă rog, tot N. A. C.?...

Am luat cunoștință cu vădită satisfacție de o victorie repurtată la Paris de echipa orădeană C. A. O. O victorie de debut într'un turneu proectat pentru cine știe câtă vreme, chiar dacă este obținută în dauna unei echipe numită impersonal «Club francez mixt» dela Saint Ouen, contează infinit mai mult decât una repurtată la spartul iarmarocului după cine știe câte înfrângeri, mai mult sau mai puțin concludente. Pe noi ne-a bucurat, după cum credem că va bucura pe toți aceia cari se interesează cât de puțin de bunul mers al footballului românesc și de prestigiul său peste hotare.

Numai că această bucurie nu ne-a fost dat s'o gustăm din plin, pentrucă telegrama agenției de presă care anunța victoria românească la Paris, preciza că este vorba de echipa N. A. C. din Oradea, ca să nu fie cumva confundată...

Așa dar C. A. O. nu vrea să fie peste hotare decât N. A. C. I-a intrat în cap că aceste inițiale sună mai frumos decât primele și nu vrea cu nici un chip să renunțe la ele. Cu riscul chiar de a fi din nou supus unui post forțat la reîntoarcerea în țară, clubul orădean se bate cu pumnul în piept și susține — la Paris — că e N. A. C., că se numește «Nagyvaradi Atleticai Club» și că... așa și pe dincolo.

Și, ceeace este mai interesant, lasă să se creadă că este și campion al României, exact cum a făcut și în turneul trecut. Ziarele franceze sosite în Capitală și cari comentează pe larg turneul echipei orădene în Franța, sunt mărturie scrisă a acestei afirmații.

Se poate întâmpla ca vina să nu fie întreagă a conducătorilor turneului orădean în Franța și că povestea cu titlul de campioană a României să fie o născocire a ziarelor franceze dintr'un meschin interes de reclamă. Dar nu este mai puțin adevărat că această mistificare — ale cărei roade le-a simțit și în trecut pe propie piele — nu s'ar fi putut săvârși dacă, de teama consecințelor, odată ajunsă în Franța, caravana orădeană ar fi avut grijă să preîntâmpine, acolo unde trebuia, atribuirea unor titluri pe care nu le are.

N'a făcut-o însă, pentrucă a fost ocupată — probabil — cu împărțirea grațioasă a insignelor cu inițialele N. A. C., insigne cari i-au cășunat atâta rău la sfârșitul primului turneu în Franța.

Iată așa dar povestea luată d'acapo, cu o inconștiență care se dispensează de orice calificativ.

Se vor da din nou sancțiuni, se vor găsi din nou scuze. Toate acestea desigur după ce C. A. O. se va fi reîntors din străinătate, după ce ignobila faptă se va fi consumat.

In ceiace ne privește punem următoarea întrebare forului în drept care nu obișnuiește să ia măsuri decât atunci când nu mai poate îndrepta nimic:

Regulamentele impiedică sancționarea pe loc a unei echipe culpabile în cursul unui turneu?

Dacă da, să dea un comunicat presei, pentru a evita comentarii cari nu duc — în cazul cel mai fericit — decât la o ridicolă suspendare în cursul sezonului de iarnă, așa cum s'a întâmplat anul trecut după prima abatere a orădenilor dela regulele bunului simț.

Nu de alta, dar comedia aceasta sinistră, trebue să se sfârșească odată.

U. F. S. R. va căpăta personalitate juridică

Modificarea legii sau căile obișnuite?

După cum se știe, deși este în al treilea an de funcționare efectivă, U. F. S. R. n'a dobândit încă personalitatea juridică, din care cauză trebue să activeze legalmente sub vechea titulatură a F. S. S. R.-ului.

Faptul acesta se datorează unor formalități greu de îndeplinit la care trebue să colaboreze federațiile de specialitate.

Cum diferite împrejurări au scos în evidență necesitatea căpătării personalității juridice, comitetul U. F. S. R. este hotărât să grăbească obținerea acestei porsonalități, fie prin modificarea legii de educație fizică, în vigoare, fie urmând calea obișnuită a formalităților complicate.

Dacă nu se va putea modifica până în Ianuarie legea educației fizice, U. F. S. R. va cere colaborarea federațiilor existente pentru a-i facilita dobândirea personalității juridice.

Educația fizică în Universitate

De vorbă cu d. prof. Octav Onicescu

Directorul Institutului superior de educație fizică, despre posibilitățile practice ale introducerii educației fizice în rândurile tineretului universitar

Intr'unul din numerile noastre trecute, ocupându-ne de moțiunea votată de recentul congres studențesc dela Brașov, am stăruit asupra unui pasagiu prin care studențimea română cere obligativitatea educației fizice în universitate. Cu acel prilej am anunțat o anchetă în lumea profesorilor universitari, pentru a afla opinia factorilor autorizați în ceeace privește dezideratul expus la Brașov, cu atât mai mult cu cât în această direcție, un început de acțiune pornise încă de pe vremea când d. Nicolae Iorga se găsea în fruntea Universității bucureștene.

Pentruca să putem coordona cât mai perfect liniile generale ale acestei anchete, a cărei importanță — credem — nu va scăpa nimănui, am găsit nimerit să ne adresăm în primul rând unuia din cei mai îndreptățiți exponenți ai problemei, care este fără îndoială d. profesor Octav Onicescu.

D-sa întrunește o dublă calitate: este profesor la facultatea de științe din București și director al Institutului superior de educație fizică.

Pentru d-sa, problema neprezentând date abstracte, este dela sine înțeles că părerile emise în această chestiune se sprijină pe marele avantaj al cunoașterii situației de fapt.

D. profesor Onicescu a avut amabilitatea să răspundă întrebărilor noastre, deschizând astfel seria declarațiilor de pe urma cărora sperăm să se realizeze un început de acțiune serioasă pentru introducerea educației fizice în Universitate.

— Domnule profesor, cari sunt după dv. posibilitățile de realizare a dezideratului studențimei române în ceeace privește introducerea educației fizice obligatorii în Universitate?

«Țin să vă declar dela început că

D. PROF. OCTAV ONICESCU

am avut o adevărată satisfacție când am luat cunoștință de hotărârea exprimată în congresul dela Brașov.

«Părerea mea este însă că dezideratul acesta nu este realizabil atâta vreme cât nu s'a rezolvat importanta problemă a pregătirei preregimentare. Obligativitatea introducerei educației fizice în universitate nu va putea fi operantă, adică nu va găsi căile de realizare practică, decât atunci când va putea fi legată, într'un mod oarecare de pregătirea militară, despre care s'a vorbit atât de mult în ultima vreme.

«In această ordine de idei ar trebui să se aibe însă în vedere două lucruri esențiale:

1. Partea materială, adică locurile unde să se desfășoare activitatea aceasta de educație fizică: stadioane și săli de gimnastică modern utilate și

2. încadrarea.

Dacă de pildă, Institutul superior de educație fizică și-ar putea construi un mare gimnaziu așa cum plănuește de multă vreme, s'ar putea spune că am avea un prim instrument practic pentru realizarea educației fizice în universitate.

Această problemă interesează de altfel foarte de aproape O.N.E.F.-ul și asta nu numai pentru idealurile sale teoretice, dar și pentrucă absolvenții cursurilor sale ar avea astfel un câmp de activitate demn de pregătirea profesională pe care o capătă în Institut.

«Cred, așa dar, că cel mai hotărât pas pentru introducerea efectivă a educației fizce în rândurile tineretului universitar va fi acela care va da un gimnaziu după dorințele Institutului.

— Vă reamintiți de inițiativa luată de d. profesor Iorga în ceeace privește colaborarea O. N. E. F.-ului la realizarea educației fizice în Universitate? Ce rezultat a dat această inițiativă?

«La apelul pe care l-a făcut d. profesor Iorga, pe atunci rector al Universității București, pentru a organiza educația fizică în Universitate, Institutul nostru a răspuns cu cel mai mare interes. Profesorul său de gimnastică și animatorul educației fizice în România care este colonelul Virgil Bădulescu, a luat asupra sa sarcina organizării, într'o primă etapă, a unui grup de 100 de monitori de educație fizică

(Continuare în pagina IV-a)

CIRC ȘI BOX

Sâmbătă la circul Kludsky
Am avut o satisfacție,
Direcțiunea prezentase
Un splendid număr de-atracție
Luptători în pielea goală,
Crunți de te treceau fiorii,
Oameni ce întâi se pupă,
Și apoi se bat ca chiorii.
Să vedem și chestia asta,
Ne-am dus grup pe bulevard,
Și-am intrat sub marea pânză
Cocoțată'n stâlpi de gard.
Sgomot de voci infernale,
Simfonie cu tapaj,
Scaune cu monogramă
Și podeaua de talaj,
Sobe îndopate'ntr'una
De fochiști ce toarnă cox,
Iar la mijloc ringul pare
Că ne spune: azi e box.
Plasatorul îmi dă locul,
Și-apoi cere, elegant...
Cum am fost în circ, probabil
Că m'a luat drept elefant.
Speakerul și-a rupt bojocii,
Noi o iotă nu am prins,
Unul a intrat pe gratis,
Și luminile s'au stins...
Șerbănescu urcă sprinten,
Ca un sunet pe-o antenă.
Dar, ce groază, ce uimire,
S'a urcat și o balenă.
Lumea toată e speriată,
De emoție se sufocă,
Unul crede că e taur,
Altul zice că e focă,
Ba e mastodont de rasă,
Opinară sigur toți,
Până când descoperiră
Că-i nea Pavel în chiloți.
Intre timp Vișan «ziaristul»
Cu finanțele fiind clei,
S'a dus la menajerie
Să agațe câțiva lei.
Se aude dintr'o cușcă
Urlând lupii în tot felu,
Ce curaj fără de seamăn,
A intrat Stoian cu Mielu.
A pornit Stoian în trombă,
Vrea să fie iute gata,
Și văzând sonat elevul,
Radu i-a cântat Sonata.
Printre spectatori apare
Un cap blond de suedez
Și Coco Sufrin de frică
S'a urcat pe un trapeș,
Suedezul urcă ringul
Proaspăt tuns și lins la freză.
In fotoliu Greta Garbo,
Că și ea e suedeză.
Hai Andrei și haide Moți,
Lumea bate din picioare,
Țipă, fluieră, se-agită,
Un scandal să te'nfioare.
Kludsky auzind în casă
Sgomotele infernale,
A crezut că evadară
Haitele de animale.
Dar crescând mereu vacarmu,
Să dărâme și pereții,
A văzut că nu-i nimica...
Dispăruseră sticleții.

A. NOL.